

Giới thiệu Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám

Truyện Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám, chuyện nói về một cặp thanh mai trúc mã chơi với nhau từ nhỏ, nhà sát gần bên. Tuy là nói chơi thân với nhau nhưng cũng chỉ là oan gia đầu khẩu với nhau không ngừng bắt kẻ ngày hay đêm.

Năm tháng dần trôi qua, hai người cùng nhau lớn lên cách suy nghĩ cũng bắt đầu cứng chặc hơn nhưng đối với đối phương thì vẫn như vậy vẫn giữ nguyên phong cách như thời trẻ con. Hai người bắt đầu có công việc mới nhưng tình cờ hơn ở đây chính là làm đồng nghiệp của nhau.

Nhưng có một ngày anh đứng trước tất cả các đồng nghiệp mà nói rằng chúng tôi đã có dây dưa từ rất lâu. Không ngờ câu nói đó đã làm tim tôi dao động, chẳng lẽ tôi cũng giống như anh ấy sao cũng đã phải nhận rằng mình có mờ ám.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Mỗi lần tên họ Viên gọi điện cho tôi, tôi lúc đó nhất định là đang ở trong nhà vệ sinh rồi, hơn nữa mỗi lần vào trong đó là vào rất lâu.

Tôi cảm thấy rất buồn, thằng nhãi ranh này chẳng biết tính toán thời gian như tôi gì cả, bản thân tôi đây chu kỳ nghỉ lễ đều tính chuẩn cả. Thử mở mắt mà nhìn toàn bộ đơn vị này xem có ai vào toilet mà còn phải lao lực mang theo di động không? Số tôi thật chẳng tốt đẹp gì cả.

Hôm nay lại quên mang theo rồi, kiểu gì lúc tôi vắng mặt tên họ Viên kia cũng phải gọi ít nhất một lần. Thằng nhãi này mà gọi điện thoại quá năm tiếng không người tiếp sẽ nhất định ngắt đứt điện thoại di động sau đó thì vô pháp vô thiên mà gọi thẳng vào số văn phòng của tôi, tiếp đến nhân viên trong văn phòng tôi chỉ còn duy nhất một cách chính là mang di động của tôi để quên ra đến tận toilet để đưa cho tôi nhận—thằng nhãi này công phu khá lớn, tất cả các đồng sự trong phòng ban của tôi đều nghe lời nó hết—sau khi đưa điện thoại đến toilet được cho tôi thì thi nhau kêu mắc bệnh nan y muốn nhanh chóng cùng tôi cáo biệt trước lúc lâm chung.

Tôi nghe những lời quen thuộc như lời kịch diễn đi diễn lại cùng tiếng bước chân chạy vội mà không khỏi thở dài bất đắc dĩ, tôi đây làm sao lại không biết, có diễn thì cũng nên đổi lời thoại mới đi chứ.

Chờ tôi nhận điện thoại trong tay uy uy kêu chừng mười tiếng mà tên chết tiệt đầu bên kia cũng không phát ra một âm thanh gì.

Sau đó tôi không kiên nhẫn điên cuồng hét lên: "Có rắm thì mau phóng ra nếu không phóng được thì lão nương đây tắt điện thoại!"

Lúc này hẳn mới khoan thai phun ra một câu: "Trời tôi thấy thật quá khổ tâm a! Không biết những người trong văn phòng cô cho đến bây giờ có lẽ tất cả đều biết cô đại tiện có bao nhiêu thúi!"

Tôi đây tức giận rồi a! Nếu không phải chính mình đang ngồi thì tôi có thể đem bức tường nơi đây đá cho bay đi rồi!

Tôi nói: "Họ Viên kia, anh là hiện thân của heo! Đại gia thói nhà anh, anh chờ đó cho tôi!"

Bên kia cũng không yếu thế, dùng thanh âm cực kỳ ác độc kêu gào về phía tôi: "Triệu Đình cô được đấy, cô không nghĩ đến nhân dân đến bản thân cô là nhà giáo a! Làm sao cô lại dám nói như thế với tôi, cô biết rõ ở nhà tôi ba tôi chính là lão đại, đại gia của tôi chính là cha tôi, mà cha tôi chính là đại gia của tôi, cô còn dám chửi đại gia với tôi, cô mới là người chờ đấy!"

Tôi lại nói: "Anh mở mắt ra đi, tôi chửi một mình anh, chẳng lẽ anh thừa sức lực mang theo cả nhà anh đi cho tôi chửi à, anh đứng là cái đồ óc heo!"

Hắn liền âm tàn ngoan độc nói: "Tôi khi nào thì mang theo cả nhà tôi đi cho cô chửi, có mang theo thì cũng chỉ mang theo một mình cha tôi thôi, cô được đấy, hiện tại cũng chẳng chửi cả nhà tôi rồi! Tôi hiện tại sẽ nói cho cha tôi biết cô chửi ông ấy! Nói cho mẹ tôi biết, cô cũng chẳng chửi bà ấy! Còn nói cho cha mẹ cô biết, cô chửi cả nhà chúng tôi!"

Tôi nói: "Đi, anh đi mách leo đi, chạy nhanh đi, hiện tại liền đi luôn đi! Anh nói tôi dựa vào cái gì để sống đến bây giờ hả, anh chết đâu rồi, người khác từ khi còn nhỏ ai mà chẳng chơi ngựa tre, tựa như những vật nhỏ vô tư vô lo âu, như thế nào đến tôi đây liền biến thành giống như anh ngồi nói chuyện với đồ con heo đâu! Giúp heo giảng đạo nghĩa làm người, anh chắc chắn có ý định muốn bức tử một mỹ nữ như tôi đi!"

Hắn ở bên kia điện thoại cũng theo lời nói trứ tình của tôi mà "A A" rít gào: "Họ Triệu nhà cô, cô được đấy! Cô rất được a! Cô còn không biết xấu hổ tự nhận mình là mỹ nữ! Bội phục a, bội phục a!"

Xem đi, một câu hắn nói không thiếu "A" thì không thể hoàn câu được? Tôi thật là đã giận đến không thể chịu đựng được nữa, cơ hồ giống như mắc bệnh tâm thần mà hướng hắn rống: "Họ Viên nhà anh đã nói hết hay chưa, lão nương đây chân đã tê rần rồi!" Sau đó thì mạnh mẽ cắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chờ đến khi kéo quần đứng dậy, tôi đã nhìn thấy Từ Tuyền cái miệng mở to hóa đá đứng ở cửa lớn đối diện với tôi, biểu tình si ngốc đến mức làm cho người ta hoài nghi giờ phút này số tuổi của nàng chỉ dưới mười tuổi. Trong lòng tôi không khỏi thở dài, chịu không được lại âm thầm tức giận mắng tên khốn kiếp kia thêm một chút. Bì ai a, hình tượng thực nữ mà tôi luôn gắn bó giờ đây cứ như vậy mà bị đập phá.

Tôi ra về trấn định hướng Tiểu Tuyền nói: "Cô làm gì mà cứ há mồm ra thế, không thấy thối a."

Tiểu Tuyền lúc này mới hồi hồn, một bên che miệng vừa nói: "Đỉnh Đỉnh cô có phải là nam giả nữ trang không a, làm sao cô có thể dữ dội như thế. Vậy khi bình thường cô sao lại có thể ra vẻ thực nữ như vậy a, lại còn dạy bảo tôi, tôi thật phần khát vọng có thể trở thành một người đối trá như cô nha!"

Tôi hung hăng hít vào một hơi, dùng sức dùng ý chí để không chế bản thân đang muốn liều mạng tạo phản rút gân đối phương. Mím cười, nhất định phải bảo trì mím cười.

Tôi nói: "Tôi như thế nào lại nam mặc nữ trang a, tôi lúc nào chẳng giống nhau, mới vừa rồi là tình huống đặc biệt."

Tiểu Tuyền thật giống như không nghe thấy lời tôi nói, chỉ lo nhú nhú đôi mày lại.

Tôi nói: "Nghĩ gì mà thất thần vậy, đi thôi đừng suy nghĩ nữa, chúng ta quay lại văn phòng đi."

Tiểu Tuyền lại dùng ngữ khí rất chân thật nói với tôi: "Đỉnh Đỉnh, một thiếu nữ như cô sao lại có thể đi thôi như vậy a, vừa rồi nhìn thấy hình dáng Dạ Xoa của cô tôi đã giật mình quên không ngậm miệng. Hiện tại cảm thấy thật ghê tởm"

Trời ạ, tôi hiện tại trừ bỏ muốn té xui thì việc tôi muốn làm nhất bây giờ chính là đem cái tên họ Viên kia ra giết sống! Sau đó thì cho vào ngâm muối! Sau đó thì tưới nước sôi! Sau đó là rắc hạt tiêu! Sau đó là lấy roi dùng sức đánh! Sau đó... Tôi còn giống như biểu tình của tiểu Tuyền khi này mà vận vẹo khuôn mặt dữ tợn dọa anh ta, một bên thì hét chói tai "Tôi cái gì cũng không nói, cái gì cũng không biết" thử hỏi xem còn không làm người bên ngoài sợ đến chạy tán loạn sao.

Tôi cũng không thể nhịn được phần nộ đang ngập đầu, chỉ vào đèn trên đỉnh đầu nghiêng răng nghiêng lợi nói: Họ Viên, anh chờ đó cho tôi! Tôi Triệu Đỉnh xin thề với cái bóng đèn, tuyệt đối sẽ khiến cho anh muốn sống không thể sống mà muốn chết không thể chết, thống khổ vạn phần!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cùng với tên họ Viên lớn lên, anh ta luôn chê tôi là người không biết gì cả, còn tôi thì lại rất muốn đối với người khác nói: Thăng nhãi này chính là một âm hồn bất tán, một tên cực kỳ khốn kiếp. Nhà hai chúng tôi ở gần nhau, thường xuyên đến nhà nhau chơi, cũng đã có giao tình hàng xóm đến hơn hai mươi năm, giao tình này thật khiến tôi phải bội phục mà nước mắt nước mũi giàn dụa. Bắt đầu từ khi đi nhà trẻ cho đến bây giờ cùng tên họ Viên kia đều là những ngày sống không bằng chết của tôi, thật không biết từ kiếp trước tôi đã thiếu anh ta bao nhiêu tiền.

Cả một ngày ở trong văn phòng không khí thật quý dị, Tiểu Tuyền chết tiệt nhất định là đã cùng tất cả mọi người bát quái nói chuyện của tôi, hơn nữa cô ta có khi còn thêm ít mắm dặm ít muối, bằng không vì sao mọi người mỗi khi nhìn tôi trong ánh mắt đều có ý cười sáng tối ám muội không rõ. Vừa nghĩ tới hình tượng bao năm tôi gìn giữ chỉ trong nháy mắt liền bị tên họ Viên kia phá hư đập nát, tôi lúc này thật rất rất tức giận. Hiện tại tôi chỉ mong ngóng nhanh nhanh tan tã, tôi muốn đánh anh ta cho tới khi bán thân bất toại không đến mười ngày nằm trên giường thì tôi sẽ cùng họ với anh ta!

Tôi thật sự là không thể không bội phục cho tinh thần không đánh chết được một con gián của Tiểu Tuyền, cô ta rốt cuộc nhẫn nại không được mà tới trước mặt tôi. Về mặt khiến người khác rất muốn đánh, hỏi tôi: "Đỉnh Đỉnh, điện thoại hôm nay gọi đến cho cô có phải là của người rất thân mật không? Khi anh ấy nhờ vả tôi đưa điện thoại cho cô có nói hai người là thanh mai trúc mã, quen biết nhau từ khi vẫn còn rất nhỏ. A, thực lãng mạn nha!"

Tôi nhịn không được liếc mắt, trong lòng thầm than một tiếng háo sắc.

Tôi nói: "Làm sao lại nói như vậy, cô có phải nhà giáo không vậy a. Như thế nào gọi là thân mật? Muốn kêu thì cũng nên kêu là đối tượng, người yêu, bạn trai đi. Đừng nói tôi cùng anh ta quan hệ thân mật, đòi này để tôi gặp được anh ta chính là sống không bằng chết! Cái này là oan gia, kiếp trước tôi đúng là không tích đức bị ông trời đem anh ta đến chơi tôi với tôi đây."

Tiểu Đình (một thành viên trong hội bà tám) còn khinh thường theo tôi kêu "cắt" một tiếng." Không thể nói như vậy, tương lai không ai biết trước được."

Tôi nhin không được kêu rên. Tôi thật muốn biết con nhóc con trong hội bát quái này có phải hay không xem quá nhiều ngôn tình tiểu thuyết, như thế nào lại có tư tưởng cùng suy nghĩ về một tương lai màu sắc rực rỡ vậy.

Thật vất vả mới chờ đến giờ tan tầm, mới vừa bước ra khỏi cổng lớn của trường học thì đã nhìn thấy bộ mặt đáng đánh đòn cộng thêm cái biểu tình muốn cười mà không cười kia nữa.

Tôi đem túi sách nặng trong tay hướng đến thân thể cao to đối diện mà ra sức đập, mắng to: "Viên Từ Thanh anh đúng là chán sống mà! Buổi sáng gây ra việc ghê tởm như vậy bây giờ còn dám xuất hiện trước mặt tôi, anh không cảm thấy mình là người rất phiền phức a!"

Viên Từ Thanh một bên giơ tay lên đoạt được túi sách của tôi, miệng cũng không nhàn rỗi kêu to: "Tôi nói Triệu Đình, cô có phải nữ nhân hay không a? Hoóc-môn giống đực của cô hình như phân bố quá cao! Buổi sáng mắng cả nhà tôi, buổi tối còn thẳng cáp tới trình độ vũ lực, cô giỏi thật a, đừng ép anh đây phải sửa chữa cô! Mỗi người cũng có giới hạn nhất định!"

Tôi nhin không được làm bộ dáng nôn khan, hết nôn rồi đến nhảy qua lấy tay dùng sức chùi hắt, tôi nói: "Cút ngay! Anh còn muốn cho tôi đường sống nữa hay không, đi nhanh, đừng đứng đây chắn đường tôi, tôi không rảnh như anh, có việc thì nói đi, còn không có việc thì biến ngay, đừng có một ngày không được nghe mắng sẽ không cảm thấy vui về hạnh phúc."

Viên Từ Thanh một bên nhéo hai tay tôi chùi anh ta một bên kêu to: "Tôi nói cô không thể nhẹ tay một chút a, cô hãy lưu lại cái mạng sống cho tôi có được hay không, mỗi lần đều ra chiêu chết người, có ai lại đi nào loạn với anh mình như thế sao. Tôi đứng đây là để thay mẹ cô nói cho cô biết, bà ấy với cha cô vụng trộm cùng theo cha mẹ tôi tổ chức thành một đoàn thể để đi cắm trại vui chơi, hai tuần sau mới trở về. Trước khi đi có nói cho tôi biết buổi sáng cô ra khỏi nhà không mang theo chìa khóa, nên bảo tôi buổi tối cùng cô về nhà. Cô không phải mỗi ngày đều nói tôi đây là óc heo, vậy mà có cái chìa khóa cô cũng còn không nhớ!"

Tôi cảm thấy trong đầu có một đám ngọn lửa nhỏ "Xoẹt" qua từ bụng chui lên óc! Được đấy! Bốn vị cha mẹ của chúng tôi đây không phải tháng trước mới đi Đôn Hoàng ư, như thế nào bây giờ lại vụng trộm tổ chức thành đoàn đi dã ngoại rồi! Cha mẹ vĩ đại của con a, làm sao có thể nói đi là đi được, ngay cả cái chìa khóa cũng không đưa cho con mà lại đưa cho cái tên khốn nạn kia! Nghĩ đi nghĩ lại tôi liền cảm thấy cực kỳ bị ai vạ phần.

Tôi nhin không được thương tâm hỏi Viên Từ Thanh: "Anh thử nói thật lòng xem, tôi có giống cha mẹ tôi không? Như thế nào tôi cảm thấy tôi giống như được hai người bọn họ nhặt về vậy. Điều này thật quá đã thương người rồi, dựa vào cái gì mà đến cái chìa khóa cũng đưa cho anh mà không trực tiếp đưa cho tôi a!"

Viên Từ Thanh lấy ánh mắt vô cùng hèn mọn liếc xéo tôi nói: "Thực xin lỗi, tôi nói cô đúng là đồ con heo, óc cũng chỉ là óc heo nên chỉ số thông minh thật không thể tưởng được. Cô kỳ thật chính là một sinh vật đơn bào. Nói cô được lượm về nuôi cũng không ngạc nhiên, nhất định cha mẹ thân sinh của cô khi sinh được cô ra liền nhìn ra được cô rất xấu xí, chỉ số thông minh lại không cao, cho nên mới cho nuôi cô. Đã nói là bọn họ vụng trộm đi chơi rồi, nếu đến đưa chìa khóa cho cô, thì cô cho họ đi chắc? Cô không thể cứ xảy ra việc gì là liền nằm trên mặt đất khóc lóc om sòm a."

Tôi nhin không được xuất thủ một cước, trực tiếp không lưu tình chút nào mà đá thẳng vào cái bụng của anh ta. Nghe được tiếng kêu rên oai oái của anh ta, tâm tình của tôi nhất thời tốt lên rất nhiều.

Tôi nói: "Nhỏ giọng một chút cho tôi! Trên đường cái kêu lớn tiếng như vậy là muốn làm gì a. Đại lão gia tôi mới đánh anh có một chút không đến mức kêu to thành như vậy đi!"

Tôi cùng Viên Từ Thanh vừa cãi lộn vừa nhấc chân định về nhà, thì nghe thấy phía sau có người thở không ra hơi kêu tên của tôi: "Triệu Đình, chờ chút!" Tôi vừa quay đầu lại, thì ra là một thành viên trong Bát Quái. Tiểu Tuyên thở hổn hển chạy tới trước mặt tôi, vuốt tay ra, điện thoại di động của tôi đang im lặng nằm trong lòng bàn tay của cô ta. Choáng váng, tôi lại quên mang theo rồi.

Tiểu Tuyên nói: "Tôi nói Đình Đình a, làm sao cô mỗi ngày vào toilet xong đều quên không mang di động theo vậy, hại tôi đây mỗi ngày đều phải hai lần chạy đuổi theo cô."

Trên mặt tôi vừa mỉm cười một chút liền ngưng kết, Viên Từ Thanh ở một bên cất tiếng cười to, anh ta nói: "Cô ấy a, chính là một óc heo. Nguyên lai hồi sáng là cô giúp tôi đưa điện thoại, cảm ơn mỹ nữ a!"

Tôi liền dùng sức chụp chiếc túi anh ta đeo sau lưng, cực lực kéo đồng thời hướng anh ta gầm lên: "Làm càn! Họ Viên nhà anh chán sống à! Đem nụ cười mắc nợ của anh về cho lão nương!"

Tiểu Tuyên nhìn tôi thô lỗ kinh người như vậy thì hoảng sợ, bắt quả trái qua tình huống buổi sáng rất nhanh liền khôi phục hình dáng lịch lãm, quay đầu hướng Diêm Từ Cao cười nói: "Là anh gọi điện thoại a, soái ca! Nguyên lai anh chính là thanh mai trúc mã của Đình Đình nha. Hắc, Đình Đình cô thật tốt số nga, được trưởng thành trong hoàn cảnh tốt như vậy!"

Tôi nghe một bên thì mỹ nữ một bên thì soái ca, thật sự là ma không thắng ma. Nhìn lại Viên Từ Thanh còn bày ra hình dáng vẻ mặt đắc ý muốn ăn đòn, trong lòng đặc biệt không thoải mái, tôi nói: "Tiểu Tuyên, ánh mắt cô không tốt, chạy về nhà nhanh đi, làm một vài món gan gà gan dê mà ăn để bồi bổ ánh mắt."

Viên Từ Thanh cùng Tiểu Tuyền cầm giận liếc nhìn tôi.

Tiểu Tuyền nói: "Nếu không phải cô nói mình với anh ấy có thù hằn sâu sắc, tôi còn thực cảm thấy hai người có mờ ám a." Nói xong bấu môi một cái.

Viên Từ Thanh hí hóp mắt, tôi nhìn cái vẻ mặt xấu xa kia, chỉ biết gây chuyện không tốt lành gì kia. Diêm Từ Cao đem một cánh tay đập qua bờ vai của tôi hình thành một tư thế chữ "Lâu" (长), sau đó trên khóe miệng còn giương ra một bộ dáng đào hoa: "Ai nói chúng tôi không mờ ám? Hai chúng tôi là trước sau như một!"

Trên mặt Tiểu Tuyền còn hiện ra một bộ biểu tình "Cô nói xem a, cô còn không thừa nhận cái gì nha", sau đó cũng không thèm quan tâm tới tôi, nói một câu "Bye bye soái ca" liền đi rồi.

Tôi choáng váng a! Tôi bị bức điên rồi a! Thiên Lôi mau mau đánh chết tôi đi! Tức giận quay đầu, tôi hung ác nói: "Họ Viên anh ăn gan hùm mật gấu à, dám hủy danh dự của lão nương như vậy!"

Viên Từ Thanh cũng chưng ra vẻ mặt nghiêm túc quát lên: "Triệu Đình, tôi cứ nói như vậy đấy như thế nào, tôi không quen nhìn cô đem tôi đá cái sạch sẽ không lưu lại chút hình dáng. Anh đây hôm nay liền hủy danh dự của cô thì thế nào chứ."

Tôi nhìn mặt của anh ta đột nhiên cảm thấy đặc biệt phiền chán, vẫy vẫy tay giống như đuổi ruồi dường như không đem hấn để vào mắt: "Biến nhanh biến nhanh, mỹ nhân tử hiện tại tâm tình không tốt, ra đi mát mẻ, đừng ở chỗ này chọc tôi không thoải mái!"

Lúc này Viên Từ Thanh cư nhiên lại biết an phận thủ thường mà không theo tôi chêm chọc thêm vài câu, liền cứ lẳng lặng đi phía sau tôi một đường hướng nhà mà về.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Thanh mai trúc mã rồi chuyển thành ân ái bầu bạn, chuyện lãng mạn như vậy tôi đây không dám nghĩ tới. Tôi cùng Viên Từ Thanh từ nhỏ đã chơi với nhau, trải qua thời kỳ ngây thơ đến khi trưởng thành, khát khao mộng mơ cùng người khác phái, tôi không phải là không có đối với anh ta sinh ra quá một ý tưởng.

Chính là, chính là, năm ấy khi còn học cấp ba có một ngày tan học tôi đem một tâm tình thanh thuần nhảy loạn đi đến lớp học của anh ta rồi cùng nhau về nhà, cư nhiên thấy anh ta theo chân một nha đầu rất xinh đẹp cùng khối ôm nhau ở một góc hành lang hắc ám!

Qua một màn cá kinh này tôi đã đem toàn bộ khởi niệm trong đầu ném sạch xuống dòng sông chảy siết cuốn trôi đi rồi! Trong lòng cũng có thêm một loại cảm xúc ủy khuất kỳ quái, khiến cho tôi từ đó về sau đối với anh ta nói chuyện đều thay đổi giọng, không phải trêu chọc chính là quát lớn cùng rống giận.

Kỳ thật, cũng chỉ có một mình tôi biết, cảm xúc chua xót thời kỳ trưởng thành, chỉ có thể dựa vào phương thức biểu đạt xuẩn ngốc như vậy để che dấu đi tâm tư đã này nọ thời thiếu nữ.

Sau đợt đó, Viên Từ Thanh cũng trở thành bộ dáng chịu để cho tôi ép buộc bắt nạt, tôi muốn anh ta làm gì nếu anh ta không đáp ứng tôi liền lòi sự việc kia ra nói với anh ta, tôi nói "hai ta quan hệ còn kém mật thiết trưởng thành, về phần cậu ư, tìm được hồng nhan tri kỷ liền đối với chị mình như vậy".

Vì thế anh ta sẽ không dám lên tiếng nữa, mặc tôi nô dịch. Sau lại biết anh ta cùng cô bé kia không đợi được đến khi thi vào trường đại học liền chia tay. Cô bé kia còn chuyên môn tìm đến phòng học của chúng tôi đem cửa đá văng, đại khái là muốn nói cho tôi biết cái gì mà chen chân a, không chiếm được liền phá hư, rồi còn sẽ không gặp được người tốt lành gì. Việc này khiến tôi cực tức giận, lúc ấy liền thề nói "Tôi thề, cô cứ chờ xem tôi mà theo họ Viên nhà anh ta thì tôi thi không đậu, rồi đại học!"

Sau đó khi điền vào bảng nguyện vọng thi vào trường đại học, tôi rõ ràng nói cùng Viên Từ Thanh điền chung một trường, nhưng lại bí mật đổi thành một trường sư phạm khác. Kết quả thời điểm bốc thư thông báo đại nhân hai nhà đều không có nói gì, chính là cao hứng, dù sao cũng là một thành phố gần nhà đều có thể chiếu cố được. Còn riêng Viên Từ Thanh suốt hai tháng lại trung cho tôi sắc mặt khó chịu, mỗi ngày cái mặt đều đen cũng không thêm nói chuyện với tôi.

Tôi xem bộ dáng của anh ta, trong lòng ngược lại đặc biệt thoải mái. Tôi lâm thời vụng trộm sửa bảng nguyện vọng chính là muốn nhìn thấy anh ta không thoải mái, anh ta càng không thoải mái thì tôi càng thấy vui vẻ. Kỳ thật tôi biết, từ sau khi anh ta có bạn gái thái độ của tôi đối với anh ta liền thay đổi, cũng biết anh ta cùng cô bé kia chia tay nhất định là bởi vì tôi, dù sao ở phương diện tình cảm nữ hài tử đều rất miễn cưỡng, nhưng không thể nói rõ vì sao, trong lòng tôi thủy chung là oán hận, thời điểm tôi phát hiện mình thích anh ta thế nhưng lại phát hiện tên đáng chết đó đang ôm một cô gái khác! Điều này làm tôi cảm thấy mình bị phản bội, cảm thấy rất ủy khuất cùng nhục nhã. Cho nên tôi hung tợn thề sẽ không cùng anh ta dính dáng đến một chút chuyện

giữa nam và nữ.

Cứ như vậy, tốt nghiệp đại học, về nhà công tác, mỗi ngày cãi nhau với hi ha làm hòa, ai cũng đều không tỏ rõ tâm tư của mình, anh ta vẫn mỗi ngày đây đưa với tôi, tôi cũng vẫn mỗi ngày đối với anh ta quát lớn giống giận. Nhưng là không nghĩ tới, một câu hôm nay của anh ta, đã có thể đem tâm tư của tôi khuấy đến lộn xộn một đoàn. Anh ta nói: "Ai nói chúng tôi không mờ ám?"

Tôi, đến tột cùng hi vọng chúng tôi là mờ ám, hay vẫn là không mờ ám?

Ai, rối loạn...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Về nhà, ăn qua cơm tối, tôi cùng Viên Từ Thanh tựa hồ đã quên một màn xấu hổ buổi chiều, tôi một bên vắt chân ngang trên sofa cảm điều khiển từ xa bật chương trình mình thích xem một bên sai khiến anh ta rửa hoa quả lấy đồ ăn vặt pha cà phê. Anh ta đối với nhà tôi khả năng so với nhà mình còn biết rõ hơn, vì vậy tôi rất yên tâm sai bảo. Tuy ôm một bụng bức tức nhưng anh ta vẫn nhất nhất thỏa mãn tôi. Sau khi thực hiện hết các yêu cầu của tôi anh ta liền đặt mông ngồi ngay bên cạnh tôi hung tợn nói: "Nếu không có tôi thì đồ heo mẹ như cô chắc không chống đỡ được qua ngày mà chết đi!"

Tôi dùng chân đá anh ta, nói: "Chị đây mà chết vì không chống đỡ được qua ngày, cậu không chừng sẽ khóc thành cái dạng gì rồi, có khi gào kêu ầm ỹ nói muốn đi theo chị đâu."

Anh ta một phát bắt được chân tôi đá anh ta, về mặt thành thật nhìn tôi nói: "Cô nói đúng rồi."

Tôi cảm thấy không khí có điểm quái, dùng sức rút chân ra. "Biến nhanh đi, không có việc gì đừng đem lão nương ra làm trò tiêu khiển, chọc tôi không thoải mái tôi tiêu diệt anh! Tuyệt đối không nương tay!"

Viên Từ Thanh lấy tay chải chải tóc, giống như muốn nói cái gì, cuối cùng nhin xuống không nói câu nào nữa, cùng tôi ngồi xem ti vi.

Tôi cả người không được tự nhiên, cảm giác càng quái. Vì thế phải tìm đề tài gì để thảo luận. Tôi nói: "Ở đơn vị chúng tôi mới có một thầy giáo đến, dạy Anh Ngữ, nhìn qua có vẻ được, đợi tôi dùng ít công sức, không chừng ngày nào đó cậu có thêm một anh rể a."

Viên Từ Thanh bỗng vọt đứng lên, làm tôi sợ nhảy dựng. Anh ta đột nhiên biến thành đặc biệt chán nản, kéo tôi suýt thì ngã từ sofa xuống, tôi cả kinh rống giận: "Viên Từ Thanh anh nổi điên cái gì! Sao lại có người như anh, ăn nhiều quá nên kiếm chuyện a!"

Viên Từ Thanh cũng rống giận lại tôi: "Triệu Đình cô đừng có giả vờ với tôi nữa! Tôi không tin cô không nghĩ gì đến tôi! Cô rốt cuộc muốn làm sao! Tôi có bạn gái cô mất hứng, tốt lắm! Tôi không có nữa là được chứ gì! Tôi đây liền một mình ở bên cạnh cô! Còn cô, chuyện đó đã qua vài năm rồi mà cô vẫn đối xử với tôi không được tự nhiên như vậy ư, suốt ngày cứ âm dương quái khí muốn chọc giận tôi tức chết hay sao!"

Đây là lần đầu tiên cả hai chúng tôi đều đem những chuyện tình đã khúc mắc trong tim từ trước đến nay mà phơi bày ra bên ngoài nói hết cả, tôi giống như bị người ta giẫm vào cái đuôi của mình nhảy dựng lên kích động nói bừa: "Viên Từ Thanh, anh đừng có đem mình ra nói ủy khuất vô tội như vậy! Anh dựa vào cái gì nói tôi không được tự nhiên, nói tôi kỳ quái! Anh nha, anh yêu ai bỏ ai liên quan gì đến tôi! Làm sao anh lại có thể tự tin cho rằng tôi vẫn còn để ý đến anh, là bản thân anh đa tình mà thôi!"

Viên Từ Thanh tức giận giọng cao ngón tay run run chìa vào cái mũi của tôi, dùng một loại ngữ khí nghe đặc biệt thương tâm nói với tôi: "Triệu Đình, cô khá lắm! Cô khá lắm a! Tôi tự mình đa tình! Tôi con mẹ nó đúng là lộn! Tôi chờ cô nhiều năm, nhưng cuối cùng lại chờ được một câu như vậy! Đi thi đi! Tôi đúng là không có mắt nhìn, thật mắt mặt, tôi tự làm mình đa tình!" Nói xong lao ra cửa trở về ngôi nhà đối diện của anh ta.

Tôi phần hận ném điều khiển ti vi trên mặt đất, ngồi xồm xuống, khóc rống lên.

Hai chúng tôi đây rốt cuộc là đang làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Những ngày tiếp theo giống như ngày tháng thiên đường mà tôi đã mong chờ trước kia, Viên Từ Thanh không còn gọi điện thoại cho tôi trong thời điểm tôi đang ở trong toilet nữa, tôi thực coi thường chính bản thân mình mỗi lần đi đều cố ý để di động lại ở văn phòng không có mạng theo, hy vọng anh ta có thể đùa dai giống như trước khiến cho người khác mang đến cho tôi. Nhưng là anh ta tự nhiên một lần cũng không có gọi đến đây.

Bên tai trở nên yên tĩnh, vốn nên là chuyện để cho tôi cảm thấy vui mừng vạn phần, nhưng là trên thực tế, tôi lại giống như người mất hồn làm việc luôn phạm lỗi. Ngay cả Tiểu Tuyền cũng nhìn không được mà hỏi tôi: "Có phải cô với thanh mai trúc mã có chút mờ ám gian dối hay không?"

Tôi ngẩng đầu liếc mắt một cái, lại không nghĩ rằng làm vậy tự nhiên khiến cho nước mắt chảy ra. Tiểu Tuyền choáng váng một chút rồi ồ ào nói: "Xong rồi xong rồi, không phải để cho cái mồm quạ đen của tôi nói trúng rồi đi."

Tôi một bên dùng sức lau nước mắt một bên hỏn hển nói: "Cái rắm! Đừng có đoán mò lung tung. Nói bao nhiêu lần rồi, tôi cùng anh ta không có quan hệ! Tôi khóc ... là bởi vì tôi nhớ tới cha mẹ của tôi!" "Đồ mồm! ©,®! Tôi vì lý do sát se của mình mà cảm thấy xấu hổ, chứ đừng nói đến về mặt không tin nổi của Tiểu Tuyền."

Ban ngày ở đơn vị u ám xong, về nhà lại tiếp tục ám u. Từ sau ngày hôm đó tôi không nhìn thấy Viên Từ Thanh đâu nữa. Trong hành lang phòng lầu vừa xuất hiện tiếng bước chân từ phía xa truyền đến tôi liền bay nhanh vọt tới trước cửa nhà cố sức nhìn xuyên thấu qua lớp cửa kính, nhưng là có nhìn thế nào thì người đó cũng không phải tên họ Viên kia. Càng ngày càng phiền chán, nếu cứ như vậy tôi nhất định sẽ phát điên mất, nhưng tôi lại không biết phải làm gì để thay đổi tình trạng hiện giờ giữa chúng tôi.

Sau năm ngày chúng tôi cãi nhau, bốn vị cha mẹ của chúng tôi tự nhiên lại về trước thời gian đã định. Tôi vừa nhìn thấy mẹ mình, cũng không biết nói trong lòng cảm giác là gì, nhào vào trong ngực bà gào khóc đến trời lung nổ đất. Mẹ tôi một bên thì gọi loạn lên hết tâm can rồi đến bảo bối còn một bên thì ra sức dỗ tôi. Tôi vừa nghe bà dỗ thì càng cảm thấy ủy khuất, ra sức khóc giống như nỗi oan của Đậu Nga được hóa giải, cho đến khi chỉ còn tiếng nấc. Đến lúc tôi vất vả lắm mới dừng khóc, mẹ tôi cẩn thận hỏi tôi: "Cùng với Từ Thanh gian dối?"

Tôi nghe xong hất đầu không nói gì đi trở về phòng ngủ của mình, sau đó quay lại ôm chặt cứng khiến cho mẹ tôi không thể nhúc nhích được. Tôi nói: "Mẹ, con rất khổ sở."

Mẹ tôi nói: "Con gái a, mẹ vừa xuống máy bay, so với con thì vừa mệt vừa đói hơn. Con nói nhanh một chút, con với Từ Thanh rốt cuộc sao lại thế này, chúng ta đang chơi vui về thì lại bị đứa nhỏ này gọi cuộc điện thoại kêu trở về ngay, hỏi cái gì cũng không nói, sống chết cũng bắt chúng ta phải mau trở về. Đến di Viên của con gọi hỏi nó cũng không nói. Con nói xem hai đứa các con cũng đều đã lớn hết cả rồi, sao lại không thể để cho người già chúng ta sống thoải mái một chút chẳng lẽ mỗi ngày đều phải đi theo quan tâm coi chừng hai đứa như vậy a!"

Tôi vừa nghe đã cảm thấy ủy khuất vênh cái miệng lên muốn khóc. Mẹ tôi chạy nhanh nói: "Tổ tông của tôi a, được rồi được rồi a, con đình chỉ nước mắt ngay, mẹ cái gì cũng sẽ không hỏi nữa! Người khác sinh ra khuê nữ đều được tận hưởng niềm vui được quan tâm săn sóc, tôi đây sinh ra khuê nữ chính là đến để trị tôi a. Mẹ với cha con ra ngoài ăn cơm, con ở đây nằm ngủ đi, đừng khóc nữa được không." Tôi đây mới mồm miệng lên đem nước mắt cấp nén trở về.

Thời điểm tôi cảm thấy sợ hãi muốn nói "Mẹ, mẹ ăn xong nhanh chút trở về" thì mẹ của Viên Từ Thanh ở nhà đối diện đã tới. Bà nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh ôm tôi gọi "Đình Đình", một tiếng này vừa kêu lên tôi cảm thấy mình như bị oan đã có chỗ dựa vững chắc vậy, liền tiến lên chui vào trong ngực bà khóc lớn. Tôi một bên thương tâm khóc một bên còn cảm thấy rất vui về nói: "Di Viên, Viên Từ Thanh khi dễ con!"

Di Viên đưa tay vỗ vỗ lưng tôi giống như bao phủ hết cả tâm tình của tôi, nói: "Con của Di, Di sinh ra nên di hiểu rất rõ, bảo nó nghĩ cách chọc Di cùng cha nó tức giận, nó cũng không mang theo một chút đắn đo mà đem hết cả bộ não ra suy nghĩ đến vài trăm cái biện pháp; nhưng muốn bảo nó tìm cách khi dễ con, thì có cho nó một trăm vạn nó cũng không dám làm, nó là sợ Đình Đình của chúng ta chịu ủy khuất. Con nói xem di và cha mẹ con vì sao tự nhiên không có việc gì lại đi dă ngoại? Không phải vì cha mẹ con không thương không quan tâm con, mà là do oan gia kia của con muốn cho bốn người già chúng ta đi để tạo cơ hội cho hai đứa. Con trai của di a, cũng thật vô dụng, đều đã dùng thời gian dài như vậy rồi cũng không làm cho con đâu di hiểu được lòng mình. Khiến cho sự việc đi đến bước này thì quay ra thỉnh cầu chúng ta nhanh nhanh trở về. Ai, đáng thương cho người già chúng ta còn phải trở về giải quyết hậu quả tốt của nó gây ra."

Tôi nghe xong liền choáng váng, ngay cả khóc đều đã quên, tôi nhỏ giọng nói: "Di Viên, hai chúng con không giống như mọi người nghĩ đâu, chúng con một chút mờ ám cũng không có..."

Nói xong lời cuối cùng chính mình còn cảm thấy không đủ. Di Viên cùng mẹ tôi không nhịn được mà cười rộ lên, mẹ tôi nói: "Con xem con khóc đến như vậy còn nói là không có quan hệ ư? Đình Đình a, con cái gì cũng tốt, chính là yêu tại sao lại để ý những chuyện vụn vặt như vậy. "

Tôi không nói gì, tôi hốt hoảng, tôi tại sao lại có thể như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tôi cùng dì Viên nói chuyện, cũng đã mấy ngày rồi tôi không nhìn thấy Viên Từ Thanh, anh ta cũng không để ý gì đến tôi. Lúc nói tôi còn cảm thấy mình giống như oán phụ bị trượng phu biếm vào lãnh cung nhiều năm. Dì Viên nói: "Hai đứa các con giống như những đứa trẻ ngốc, chúng ta phải nói cái gì cho tốt đây. Một đứa chỉ biết khóc, một đứa thì chỉ biết chạy trốn. Con khóc nháo như vậy không bằng đi tìm Từ Thanh, tức giận thì đánh mắng nó cho xả giận thì xong rồi."

Tôi lại nhìn không được mà khóc, bi thiết cắt ngang nói: "Dì Viên, con không dám, anh ấy rất hung dữ."

Dì Viên vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Nó hung dữ? Nó chỉ là dê con choàng lên tấm da hổ thôi, nó mà muốn tức giận tại sao lại không dám về nhà mà ra ngoài né tránh?"

Tôi hỏi: "Anh ấy hung dữ với con, như thế nào lại không dám về nhà?"

Dì Viên nói: "Con trai của dì chỉ có cái lá gan phô trương thanh thế, nếu nó dám hung dữ với con thì sẽ thấy hối hận sợ hãi ngay, thật sự là không có tiền đồ, người làm mẹ như dì đây đều đã nhìn quen. Nó là sợ quay trở về con sẽ không để ý đến nó. Đứa nhỏ này, chịu không nổi con không để ý đến nó, cứ như vậy mà cần răng bỏ đi cũng không dám liên hệ với con. Con nói xem hai đứa các con đừng có chạy chạy trốn trốn như vậy nữa, vì ai đó, mà bốn người già chúng ta bị hai đứa các con ép buộc sắp chết rồi. Lúc không muốn đi dã ngoại thì lại bị Từ Thanh tìm cách lừa gạt chúng ta đi, đến lúc vất vả lắm mới thích ứng được đi du lịch thì nó lại da mặt dày lòi chúng ta trở về. Ai, đúng là kiếp trước thiếu nợ mấy đứa."

Dì Viên một bên ai oán nói với tôi một bên thì véo veo chóp mũi của tôi. Tôi trong lòng choáng váng mở ra, càng ngày càng thấy ngọt. Tôi nghĩ thấy nhớ, hỏi: "Dì Viên, Viên Từ Thanh hôm nay chưa về nhà sao?"

Dì Viên nói anh ta đã gọi điện thoại về nhà rồi, không chừng khoảng nửa giờ nữa sẽ về đến nhà.

Tôi sâu xa cười rộ lên. Anh ta lo lắng tôi không để ý đến anh ta như vậy, tôi nếu không phối hợp một chút thì há chẳng phải không có một chút đạo lý hay sao.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mơ Âm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tôi giống như nữ lưu manh ôm hai tay trước ngực, một chân còn giơ rộng ra từng bước. Tôi mắt lé cười lạnh nhìn Viên Từ Thanh từ thang máy đi ra nói: "Họ Viên, anh được a, con người hung dữ hôm trước chạy đi đâu mất rồi. Oan có đầu nợ có chủ, hôm nay hai chúng ta phải nói rõ ràng đến khi hiểu được mới thôi!"

Viên Từ Thanh sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch, lạc đề hỏi tôi: "Mẹ tôi... Bọn họ chưa trở về sao?"

Tôi âm thầm buồn cười, muốn giả ngốc đi, họ đã trở về thì như thế nào, nói lời hay với anh thì anh lại muốn chịu hành hạ à. Tôi không động thanh sắc nói: "Đã trở về hay không thì có gì khác nhau. Chúng ta đều đã lớn như vậy, nói chuyện đừng nhắc tới cha mẹ. Nói tiếp bọn họ vừa trở về cũng cảm thấy mệt mỏi, tôi liền bảo bọn họ ra ngoài ăn chút gì trước. Thừa dịp này chỉ còn lại hai người chúng ta, vừa vặn đem hết mọi chuyện nói cho mình bạch. Lỗi ngày hôm đó anh nói tôi đã suy nghĩ rất kỹ, đi, liền nghe theo lời anh nói. Ngày mai tôi sẽ chuyển đến ký túc xá trường ở, anh cũng không cần phải mỗi ngày không về nhà, cái mặt giống như ai thiếu nợ anh. Tôi nói như vậy anh đã hiểu rồi chứ, nếu không có việc gì thì cũng không cần anh đến trường vấn an thỉnh an tôi. Chờ tôi cùng thầy giáo mới tới chuyện tốt thành đôi, đến lúc đó nhất định tới phát thiệp mời cho anh, anh chỉ cần giờ tay mừng quà cho tôi là được."

Nói xong tôi liền lưu loát xoay người đi về phía nhà mình, lại bị Viên Từ Thanh một phen lôi kéo trở lại. Tôi một bên rõ rệt làm bộ giả vờ một bên lại âm thuận thế để cho anh ta kéo trở về phía nhà của anh ta, trong lòng còn nhìn không được hoan hỉ, phấn chấn, ngày ngày nắng mình một câu đối trả.

Vào phòng, vừa ngẩng đầu, tôi liền choáng váng, Viên Từ Thanh cư nhiên trong hốc mắt tất cả đều là nước mắt! Tôi miệng mở rộng không biết làm sao bây giờ, xem ra tôi đã hù dọa đứa nhỏ này quá rồi! Viên Từ Thanh ấn tôi vào trong lòng ngực của anh ta, dùng sức ôm thật chặt tôi, khiến tôi đau đến không thở được.

Tôi nói: "Họ Viên, anh điên rồi à, đau! Buông ra!"

Viên Từ Thanh càng ôm chặt hơn, còn nói: "Không buông! Anh không buông! Đình Đình, anh sai lầm rồi! Mắt mắt thì mắt mắt! Anh không cần thiết! Anh chính là không thể buông em! Anh biết em cũng yêu thích anh, em coi như nổi lòng thiện tâm, đem thu nhận anh, có được hay không! Có được hay không!"

Câu “có được hay không” cuối cùng anh ta nói đều đã nghẹn ngào. Nói không cảm động là giả, trong lòng tôi cũng đã bị hai tấn đường đè chết, ngọt rồi tỉnh rồi mù. Nhưng là trong lòng ngọt không có nghĩa là thống khổ trên thân thể có thể xem nhẹ, nha, thằng nhãi này nhiệt tình lớn như vậy sao! Ghim chết tôi! Tôi lớn tiếng rên rĩ, tôi nói: “Họ Viên, anh ôm nhẹ một chút! Em không đi, em đáp ứng, em thu nhận anh có được không! Anh muốn ghim chết em à! Em rất đau a!!!”

Tôi vừa kêu đau xong lại cảm thấy ngày càng đau, cùng với ủy khuất lúc trước gộp lại nhìn không được nước mắt lại xông tới, bắt đầu ô ô khóc. Viên Từ Thanh vừa nghe thấy tôi khóc ruột gan liền rối bời, nhanh tay buông tôi ra còn chạy loạn lau nước mắt cho tôi.

Tôi được hân hoan như vậy, ngoài mặt khóc nhưng trong lòng thì càng vui mừng, còn đem nước mắt nước mũi tính trả thù hương áo anh ta cọ cọ. Xứng đáng, khi dễ lão nương, đã làm phải chịu! Viên Từ Thanh một bên lau nước mắt cho tôi, một bên bồi rối dỗ tôi: “Đình Đình đừng khóc, đừng khóc! Em mà khóc nữa anh liền quý xuống! Em nói đi, làm thế nào em mới có thể không khóc nữa, em nói cái gì anh cũng đều đáp ứng không được sao!”

Tôi thực bội phục chính mình, đừng nhìn tôi bình thường ra vẻ thực nữ đến thời điểm cần thì chanh chua hết mức, hiện tại cư nhiên cũng có thể giống như nàng kiều chia tay người nhà mà khóc lóc om sòm. Tôi vận dụng thực kinh điển bộ phim đã xem trên truyền hình, một bên khóc lóc dùng nắm tay ra sức đánh vào bộ ngực hân, một bên thì dùng lý lẽ hùng hồn kẻ lè: “Đều tại anh, đều tại anh! Đều tại anh không tốt! Anh khi dễ em! Anh xấu lắm! Em chán ghét anh chán ghét anh!”

Ngày sau hồi tưởng lại việc này tôi đều cảm thấy ghê tởm đến tám vạn lần, nói cái gì cũng không rõ Viên Từ Thanh lúc ấy làm sao lại có thể hòa theo với tôi, còn mang theo vẻ mặt thâm tình không kiềm chế được đem tôi ôm vào trong lòng, dùng cái cằm heo lớn của anh ta hướng tới hai cánh môi hồng hồng chúm chím của tôi mà hung hăng áp xuống.... (Ying: *lôn mư* chị nữ 9 chị có thể giữ lại ít sĩ diện được không *châm mỗ hô*)

Ai, mặt đỏ a...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau cơn mưa trời lại sáng. Tôi cùng họ Viên ôm nhau không còn khe hở nằm một đoàn trên sofa bộ đáng buồn nôn phát ngấy.

“Viên Từ Thanh, anh tại sao lại cùng nữ sinh kia nói chuyện yêu đương?”

“Là cô ấy tới tìm anh tỏ tình, anh thấy cô ấy nhìn cũng được liền đáp ứng. Khi đó có biết gì là tình yêu a, chính là cảm giác được người khác theo đuổi thì thấy thỏa mãn chứ sao. Sau lại nhìn thấy em biến thành là lạ anh đây liền thực hoảng.”

“Hừ! Đầu heo! Quên đi, niệm tình nhà người trẻ người non dạ, bốn cung liền tha thứ cho sự ngu xuẩn nhất thời của người. Mau tạ ơn.”

“Cảm ơn chủ tử! Chủ tử người khoan hồng độ lượng như vậy ông trời nhất định sẽ ban cho người một suất ca đến người thần nhìn thấy cũng phải cảm phần làm lang quân!”

“Hừ! Đúng là không biết xấu hổ khoa trương như vậy a! Nói! Anh cùng cô ta, ách... Thân qua miệng không? Nghiêm túc một chút, nói thật cho em, đối bóng đèn thì nói!” (Ying: sao bà này thích thể với cái bóng đèn thể không biết -_-||)

“Tôi Viên Từ Thanh giờ phút này rất nghiêm túc đối với bóng đèn thê: Tôi không có cùng cô bé kia hôn môi. Tôi ngày đó cùng cô ấy đi dạo ngoài hành lang vừa nghĩ muốn thân với cô ấy liền nhìn thấy bóng lưng Đình Đình tiểu trư của nhà tôi, kết quả là tôi đến nghĩ cũng không dám nghĩ đến nữa, không biết sợ trực tiếp đẩy cô bé xinh đẹp đang ngửa đầu từ từ nhắm mắt về mặt chờ mong nụ hôn của tôi ra rồi chạy về phía tiểu trư nhà tôi. Báo cáo xong! A! Nhẹ chút, anh nói em đúng là thiếu mắt nhìn a, sao lại có thể hạ đòn chí mạng với ông xã của mình cơ chứ!”

“Hừ! Anh muốn cùng cô ta thân, còn không chỉ là như thế này đâu! Cái kia, nói nói, cùng em hôn môi, ách... Cảm giác có giống như vậy không?”

“A..... Đây có phải nói thật không?”

“Vô nghĩa!”

“Cái kia... Nói thật không được đánh người, muốn đánh cũng không được đánh đau như vậy! A a~~~~ buông tay buông tay đừng nhéo anh anh nói! Cái kia, nụ hôn đầu tiên của hai chúng ta có điểm mặn, anh nói Đình Đình à, em vừa khóc nước mắt nước mũi vừa nãy em nghĩ xem là trôi đi đâu...”

“Viên, Từ, Thanh! Anh đi chết đi, anh là đồ con lợn!”

“A! Ngừng ngừng ngừng... A A! Cứu mạng a~~~~ nhóc hồ con mư sát chồng....”

Tiết mục kinh điển của thanh mai trúc mã, trong tiếng kêu rên thảm thiết của đồng chí Viên Tử Thanh, như vậy tất cả đều kết thúc vui vẻ.

oOo———End———oOo

Bạn đang đọc truyện *Ai Nói Chúng Tôi Không Mờ Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.